

ΝΤΑΪΑΝ ΜΕΣΙΝΤΟΡΟ

ΚΑΝΕ

ΤΑ

ΑΓΟΡΙΑ

 ΝΑ ΣΕ

ΚΥΝΗΓΑΝΕ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HOW TO KEEP A BOY AS A PET

Από τις Εκδόσεις Egmont, Λονδίνο 2012

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάνε τα αγόρια να σε κυνηγάνε**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Diane Messidoro

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Diane Messidoro, 2012

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2012, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-543-4

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΝΤΑΪΑΝ ΜΕΣΙΝΤΟΡΟ

ΚΑΝΕ

ΤΑ
ΑΓΟΡΙΑ

ΝΑ ΣΕ
ΚΥΝΗΓΑΝΕ

Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη

*Στους δύο υπέροχους άντρες-σκυλάκια:
τον Ντιντιέ Μεσιντόρο, το βράχο μου,
και τον Γκράχαμ Κοξ, το αστέρι μου*

*Και φυσικά στη μαμά μου, Κριστίν Κοξ,
και στο στυλοβάτη της, Ντέρεκ Μπανκς*

Χωρίς ίχνος κλαψουρίσματος κάτω από το μαξιλάρι

Αναρτήθηκε την Πέμπτη 22 Ιουλίου, 16:25

Χαμογελάω. Ειλικρινά.

Εντάξει, αν με κοιτούσες πολύ προσεκτικά, πιθανότατα θα παρατηρούσες πως τα δόντια μου φαίνονται λίγο παραπάνω απ' το κανονικό. Αν ήσουν ιδιαίτερα παρατηρητική, μπορεί ίσως και να έλεγες πως μοιάζω αρκετά με το πόνι Σέτλαντ του γείτονά μας όταν λιγουρεύεται ένα ανθρώπινο χέρι-μπέργκερ.

Λοιπόν, όχι, το χαμόγελό μου δεν είναι το πιο γιούχου. Ας το γιορτάσουμε, χαλαρό είδος χαμόγελου. Παρ' όλα αυτά, χαμογελάω.

Χαμογελάω επειδή ο παλιότερος καλύτερός μου φίλος, ο Μπεν, περπατάει στο δρομάκι με το χέρι του στους ώμους της πιο καινούριας καλύτερης μου φίλης, της Τας, και δε με νοιάζει διόλου.

Δεν είμαι καθόλου ενοχλημένη.

Για την ακρίβεια, είμαι πολύ χαρούμενη γι' αυτούς. Εντελώς.

Είναι αλήθεια πως μόλις την προηγούμενη εβδομάδα η Τας είχε υποσχεθεί να περάσουμε μαζί το καλοκαίρι, αναζητώντας φλογερά αγόρια με προοπτικές. Τώρα όμως έχω σβήσει εντελώς την υπόσχεσή της από κάθε σημείο της μνήμης μου.

Αν τύχαινε να ρίξει μια ματιά πίσω της, θα την καθυσύχαζε ο δικός μου «γεια, προχώρα, διασκέδασε»

μορφασμός-χαμόγελο. Μόνο που δε θα μπορούσε να το δει. Ούτε κι εμένα.

Βρίσκομαι στην άκρη του πυκνοφυτεμένου κήπου που απλώνεται πίσω απ' τη βεράντα μας, καθισμένη κάτω από μια κλαιούσα ιτιά. Είναι σαν μια γιγάντια φούστα από χόρτα, έτσι είμαι εντελώς αόρατη. Αποτελεί όμως το ιδανικό παρατηρητήριο, αφού, παραμερίζοντας έξυπνα μερικά φύλλα, μπορώ να αγναντεύω όλη την επικράτειά μου, δηλαδή το δρομάκι, τον αγρό του πόνι που λέγεται Σάρον και τη Γωνίτσα (το μικρότερο αγρόκτημα στον κόσμο, όπου ζω μαζί με τη μαμά μου).

Εντάξει, μπορώ να μαντέψω τι σκέφτεσαι. Αν είμαι τόσο ενθουσιασμένη που τα έφτιαξαν οι φίλοι μου, γιατί είμαι χωμένη κάτω από ένα δέντρο τρίζοντας τα δόντια μου σαν ένα ψυχοπαθές πόνι; Καλή ερώτηση. Για την οποία έχω τουλάχιστον τέσσερις άκρως λογικές απαντήσεις:

1. Καθώς τα σχέδιά μου να μετατραπώ σε ακαταμάχητο μαγνήτη για αγόρια έγιναν πικρά κομμάτια και στοιβάζονται γύρω μου σε τραγικά ερείπια, αποφάσισα, αντί γι' αυτό, να γίνω μια πολύ επιτηδευμένη δημοσιογράφος. Έτσι ξεκίνησα αυτό το μπλογκ, το ηλεκτρονικό μου ημερολόγιο, για να εξασκηθώ στο γράψιμο άκρως καυτών θεμάτων και στο να πληκτρολογώ πραγματικά γρήγορα.
2. Σύμφωνα με το Teen Vogue*, ο κήπος είναι το μέ-

* Εφηβική έκδοση του διάσημου περιοδικού μόδας Vogue.

ρος για να έχει κανείς το γραφείο του. Ιδανικά, βρίσκεις ένα εγκαταλειμμένο τροχόσπιτο τσιγγάνων, προσθέτεις ένα γραφείο-αντίκα και μια μοντέρνα δερμάτινη πολυθρόνα που τυχαίνει να σου περισσεύει. Προσωπικά, αυτή τη στιγμή διαθέτω τον υπολογιστή μου και μια ασταθή πτυσσόμενη καρέκλα, αλλά σκοπεύω να αναβαθμίσω το χώρο μου.

3. Είμαι τρομερά επιτηδευμένη.

4. Κρύβομαι.

Ξέρω, ξέρω, το κρύψιμο δε φαίνεται καθόλου επιτηδευμένη κίνηση. Είναι όμως, το ορκίζομαι. Αν είχα ενδώσει στα πιο ταπεινά εφηβικά ανθρώπινα ένστικτά μου, αυτή τη στιγμή θα γυρνοβλούσα στο πάρκο με την Τας και τον Μπεν, υποκρινόμενοι πως περνάμε καλά, ενώ όλοι γνωρίζουμε πως το μόνο που θέλουν είναι να χωθούν πίσω από ένα θάμνο. Αντίθετα, πέρασα γλιστρώντας από δίπλα τους στις πύλες του σχολείου (καθόλου δύσκολο, αγκαλιάζονταν και φιλιόνταν, φυσικά, όπως και σχεδόν όλοι οι υπόλοιποι). Ύστερα πίεσα τα δάχτυλά μου να αγνοήσουν το μήνυμα της Τας...

Χαθήκαμε στην πύλη;;;

Σπίτι σου στις 5.

Γουστάρεις πάρκο;

ΥΓ. Είναι κι ο Μπεν μαζί μου.

Στη συνέχεια, επειδή δεν είχα εμπιστοσύνη στον εαυτό μου πως θα αγνοήσω την πραγματική Τας, άρ-

παξα το φορητόσαυρό μου (προϊστορικός, ζυγίζει τόνους, βγάζει ένα μηχανικό μούγκρισμα κάθε λίγα λεπτά) και ήρθα εδώ στο γραφείο μου.

Τέλος πάντων, έκανα το σωστό, επειδή όταν χτύπησε, αναγκάστηκα να σφίξω με τα χέρια μου τα μπράτσα της καρέκλας για να κρατηθώ και να μη γυρίσω τρέχοντας πίσω στο αγρόκτημα για να ανοίξω την μπροστινή πόρτα. Κι ένιωσα παράξενα, ένα κενό, και πεινούσα, παρότι μόλις είχα φάει ένα γιγάντιο τσουρέκι. Εκείνη τη στιγμή ήταν που πίεσα τον εαυτό μου να χαμογελάσει. Η μαμά λέει πως αυτόματα νιώθεις καλύτερα όταν χαμογελάς. Κι είναι αλήθεια, περίπου.

Νομίζω πως θα σταματήσω να γελάω τώρα, πόνεσαν τα μάγουλά μου.

Αναστεναγμός. Τι τρέχει με τους πρόσφατα ερωτοχτυπημένους; Η Τας και ο Μπεν έφυγαν πριν από δέκα λεπτά, αλλά βρίσκονται μόλις καμιά εικοσαριά μέτρα πιο πέρα. Βαδίζουν τόοοοοοοοοοο αργά. Στην πραγματικότητα, δε βαδίζουν καν, ο Μπεν κλοτσάει το χώμα καθώς σέρνει τα πόδια του, η Τας κάνει μικροσκοπικά αέρινα βήματα με τα μποτάκια της του μπείζμπολ, κάνοντας τους γοφούς της να κουνιούνται περίπου εκατό φορές περισσότερο απ' το συνηθισμένο.

«Α, λυπάμαι τόσο, δεν μπορώ να σας προφτάσω αυτή τη στιγμή αλλά είμαι, βλέπετε, εντελώς απασχολημένη».

Μόλις μίλησα δυνατά. Ριψοκίνδυνο, το ξέρω, η Τας και ο Μπεν μπορεί να έχουν μάτια μόνο ο ένας για

τον άλλο, αλλά δεν είμαι σίγουρη τι συμβαίνει με τα αυτιά τους. Τώρα που το σκέφτομαι, υποτίθεται πως ο έρωτας είναι τυφλός, σωστά; Μήπως αυτό σημαίνει πως η ακοή σου λειτουργεί καλύτερα, όπως η ακοή ενός κυριολεκτικά τυφλού ανθρώπου;

Ευτυχώς, ο κήπος έχει αρκετή φασαρία, έτσι μάλλον θα τη γλιτώσω. Ο άνεμος κάνει την ιτιά να σφυρίζει. Και όλα τα πουλιά κάνουν σαν τρελά επειδή ο Τζόνι Ντεπ γρυλίζει στον Ντάνιελ Κρεγκ και τον Τζουντ Λο (ο γάτος και δύο ινδικά χοιρίδια – πόσο αξιολύπητη είναι η μαμά μου;)

Περίμενε. Ο Μπεν σταμάτησε. Κοιτάζει πίσω προς το αγρόκτημα. Τώρα η Τας κοιτάζει κι εκείνη προσεκτικά το μονοπάτι. Δείχνει κάπως σαστισμένη... Μήπως έχω κάνει λάθος; Τους σύστησα μόλις το περασμένο Σαββατοκύριακο. Μήπως δε νιώθουν τόσο άνετα μόνοι τους; Μήπως σκέφτονται να χτυπήσουν ξανά την πόρτα ή ακόμη και να μπουκ στον κήπο από την πλαϊνή πόρτα; Η Τας το κάνει μερικές φορές, αλλά... Ω. Θεέ. Μου. Κι αν το αεράκι φυσά προς το μέρος τους; Κι αν επιστρέφουν επειδή *πράγματι* άκουσαν κάθε λέξη που είπα;

Γρήγορα. Μια δικαιολογία... Αυτό είναι, γράφω ένα θεατρικό. Η Τας ξέρει πως θέλω να γίνω δημοσιογράφος, και η συγγραφή έχει σχέση, να πάρει, κι αυτό με λέξεις έχει να κάνει. Λοιπόν, γράφω ένα έργο για... μια πολυάσχολη εργαζόμενη μητέρα – σαν τη δική μου, για την ακρίβεια, μόνο σε πολύ χειρότερη κατάσταση. Και ήμουν κάτω απ' το μαξιλάρι επειδή... διαδραματίζεται σε μια σπηλιά. Και ήμουν τόσο χαμένη στη

δραματική μου ερμηνεία που δεν άκουσα τα βροντοχτυπήματα της Τας στην πόρτα, ούτε όταν φώναζε μέσα απ' τη σχισμή για τα γράμματα «Σέρσιιι;» (έτσι με λένε, ξέρω, παράξενο, θα σας πω περισσότερα αργότερα).

Τέλειο, ωραία, θα σταματήσω τώρα, θα βάλω το φορητόσαυρό μου στην αναμονή ώστε να μη μεταβληθεί σε μια φλεγόμενη μπάλα...

Ω. Περίμενε... Όχι – δεν έρχονται πίσω.

Σταμάτησαν για να αγκαλιαστούν και να φιληθούν.

Εγώ. Μπλογκ. Πέμπτη. Επάνω όροφος.

Η μαμά φλερτάρει αναποτελεσματικά στο ισόγειο.

Αναρτήθηκε την Πέμπτη 22 Ιουλίου, 21:07

Ποιος; Τι; Πότε; Πού; Γιατί; Οι πέντε ζωτικής σημασίας ερωτήσεις για τους επαγγελματίες δημοσιογράφους σύμφωνα με το βιβλιαράκι που μου έδωσε σήμερα ο κύριος Ντάιρ, ο υπεύθυνος του επαγγελματικού προσανατολισμού στο σχολείο. Ήταν πολύ ενθαρρυντικός.

«Ω αγαπητή μου, αγαπητή μου, αγαπητή μου... ώστε θέλεις λοιπόν να γίνεις δημοσιογράφος, έτσι, Κέρστι;»

«Σερς».

«Ω αγαπητή μου, αγαπητή μου, αγαπητή μου Κέρστι, θα χρειαστεί να ξεσκονίσεις τη γραμματική σου και να είσαι πιο ευγενική για να έχεις πιθανότητες σε κάποια συνέντευξη. Ποτέ μην ξεκινάς λέγοντας: “Κύ-

ριε, βλέπετε...*». Να μιλάς ευγενικά, να απαντάς κατευθείαν στην ερώτησή μου, «Ναι, κύριε, θέλω».

«Όχι, κύριε, εννο...»

«Α, δε θέλεις να γίνεις δημοσιογράφος, αλλά στις σημειώσεις μου είναι ξεκάθα...»

Πού τους βρίσκουν αυτούς τους ανθρώπους; Μου πήρε τουλάχιστον πέντε λεπτά για να εξηγήσω ευγενικά και γραμματικά σωστά πως δε με λένε «Κέρστι» και πως όντως θέλω να γίνω δημοσιογράφος. Μετά του πήρε τέσσερα λεπτά για να βρει το κατάλληλο βιβλιάρaki στην αρχαιοθήκη του, αφήνοντας μόλις ένα λεπτό για την *Κρίσιμη Δέκατη Χρονιά – Συμβουλές από τις οποίες εξαρτάται όλο σου το μέλλον* ώστε να σχεδιάσουμε την καριέρα μου. Πρώτα, τακτοποίησε τις γουρουνότριχες των φρυδιών του –κάτι που του πήρε τουλάχιστον άλλα είκοσι δευτερόλεπτα– ώστε να μπορεί να βλέπει για να διαβάσει το βιβλιάρaki. Μετά με ξανακοίταξε.

«Λοιπόν, νεαρή, καταλαβαίνεις καλά, χωρίς αμφιβολία, πως από τότε που γράφτηκες εδώ τον περασμένο Σεπτέμβρη η ακαδημαϊκή σου επίδοση ήταν, *χμ, μέτρια*. Ξέρεις, η δημοσιογραφία είναι ένα εξαιρετικά ανταγωνιστικό πεδίο, ειδικά για τα κορίτσια. Ειλικρινά, νομίζω πως θα ήταν πιο σοφό να γραφτείς σ' ένα τμήμα για γραμματείς».

Γκλουπ. Δεν υπάρχει κάποιος νόμος σχετικά μ' αυ-

* Εδώ η συγγραφέας κάνει λογοπαίγνιο. Στην αγγλική γλώσσα, το όνομα «Σέρσι» είναι ομόηχο με τις λέξεις «Sir, see», που σημαίνουν «Κύριε, βλέπετε».

τό; Η Τας θα το ελέγξει, μια και θέλει να γίνει δικαστικός για τα ανθρώπινα δικαιώματα (σαν δικηγόρος, αλλά με περουκίни). Χρειάστηκε να κλείσω το στόμα μου με τα χέρια μου για να εμποδίσω την έξοδο μιας ποινικά κολάσιμης βρισιάς. Στοιχηματίζω πως δεν είχε πει κάτι τέτοιο σε κανένα απ' τα αγόρια, ούτε σε ένα τους. Εντάξει, μπορεί να είπτε στον Τιμ Λαφ πως θα του ταίριαζε μια καριέρα οικοδόμου αντί για αστροφυσικού, καθώς απέτυχε σε όλες τις εξετάσεις, ακόμη και στην αγγειοπλαστική. Τουλάχιστον όμως, αν είσαι οικοδόμος, μπορείς να είσαι αφεντικό του εαυτού σου. Αν είσαι γραμματέας, απλώς κλείνεις ραντεβού σε άλλους ανθρώπους για να κάνουν συναρπαστικά πράγματα. Σαν να λέμε, γιούπι για για.

Μου ήρθε να χαστουκίσω τα μπεζ μάγουλά του με την μπεζ γραβάτα του. Δεν το έκανα, φυσικά, διότι είμαι πολύ επιτηδευμένος άνθρωπος. Απλώς σηκώθηκα να φύγω μ' έναν αξιοπρεπή τρόπο, υψώνοντας και τα δυο φρύδια μου πικαρισμένα –έχοντας προσπαθήσει και αποτύχει να σηκώσω μόνο το ένα–, και είπα: «Όχι, κύριε, έστω κι αν προφανώς είμαι μόνο ένα θηλυκό, δε θα εκπαιδευτώ ως γραμματέας. Κι αν η δημοσιογραφία αποδειχτεί πολύ δύσκολη για μένα, έχω ένα ασφαλέστατο εφεδρικό σχέδιο να παντρευτώ έναν ποδοσφαιριστή και να γίνω διεθνώς γνωστή για τα εξαιρετικά γυαλιστερά μαλλιά μου και τη συλλογή μου από τσάντες».

Δάγκωσα τα χείλη μου μετά, περιμένοντας το αναπόφευκτο «Περιορισμός». Πρόκειται για ένα τακτικό ραντεβού για το ημερολόγιό μου από τότε που γρά-

φτηκα στο Κολασμένο Σπίτι, χάρη στην «απρέπειά» μου (δηλαδή ότι κάνω ερωτήσεις) και στους «κακούς μου τρόπους» (σε γενικές γραμμές στιδήποτε περιλαμβάνει κίνηση ή ομιλία).

Αλλά δεν ήρθε. Αντίθετα, ο κύριος Ντάιρ πήρε μια εξαιρετική έκφραση ξαφνιασμένου μπακαλιάρου και κατόπιν ψέλλισε: «Γελ-περίμενε-Κιρστ-πφφφφφ». Πράγμα το οποίο ήταν ανακουφιστικό, αλλά, πιστεύω θα συμφωνήσεις, ήταν επίσης τόσο αγενές όσο και λανθασμένο γραμματικά.

Ήταν λοιπόν μάταιο. Αλλά το βιβλιαράκι είναι σπουδαίο. Λέγεται *Με στόχο την επιτυχία: Δημοσιογραφία*, κι αν ο κύριος Ντάιρ είχε μπει στον κόπο να το διαβάσει, θα ξαφνιαζόταν διαπιστώνοντας πως ήταν γεμάτο συμβουλές από μια γυναίκα, την Τζες Μπράντλεϊ. Την ξέρεις; Είναι μια σούπερ φτασμένη επαγγελματίας δημοσιογράφος από τη Νέα Υόρκη που δεν επιτρέπει ποτέ των ποτών σε κανέναν να την ταπεινώσει. Για την ακρίβεια, είναι τόσο πολύ επιτηδευμένη που στοιχηματίζω πως κανείς δε θα τολμούσε καν να σκεφτεί να της φερθεί με αγένεια, που είναι ακριβώς το επίπεδο στο οποίο στοχεύω κι εγώ.

Η Τζες φορά εκκεντρικά vintage ρούχα που θα έπρεπε να μοιάζουν με σκουπίδια αλλά δεν το κάνουν, συνήθως μ' ένα μεγάλο υφασμάτινο λουλούδι καρφίτσωμένο σε ένα απρόσμενο σημείο. Και έχει πάντα βαθυκόκκινα βαμμένα χείλη, ακόμη και στη βροχή. Έχει δική της στήλη σε ένα περιοδικό που την ονομάζει *Καυτά Επίκαιρα*, όπου γράφει για σοβαρά γυναικεία θέματα αλλά μ' έναν τρόπο που σε κάνει να γε-

λάς και να σκέφτεσαι σωστά τα πράγματα, αντί να θυμώνεις και να βαριέσαι. Και εμφανίζεται σε πολλές κουλτουριάρικες εκπομπές στην τηλεόραση, προκαλώντας συνήθως κάποια ανησυχία στους άντρες αλλά και κάτι σαν τρελό έρωτα ταυτόχρονα.

Κι εσύ, αναγνώστη, πρέπει να γνωρίζεις πάντα τα βασικά γεγονότα, λέει. Έτσι προσπαθώ κι εγώ πάντα να σου τα προσφέρω, αναγνώστριά, αν βρίσκεσαι κάπου εκεί πέρα, κάτι που πιθανότατα δε συμβαίνει, επειδή η πιθανότητα να ανακαλύψει κάποιος αυτό το μπλογκ ανάμεσα στα εκατομμύρια που υπάρχουν στο Διαδίκτυο θα πρέπει να είναι μία στο εκατομμύριο.

Το γεγονός είναι πως είμαι κολλημένη εδώ στο δωμάτιό μου, μόνη, εκτός κι αν υπολογίσω κι εσένα, ή το μαύρο χαλάκι που ροχαλίζει στο πάτωμα, αλλιώς γνωστό ως Τζόνι Ντεπ, ή την τεράστια αφίσα του Ρόμπερτ Πάτινσον στο ταβάνι. Η μαμά μου είναι κάτω και κακαρίζει βλέποντας ειδήσεις μαζί με έναν από τους «απλώς φίλους» της άντρες, τον Ραλφ.

Περίμενε – το κακάρισμα μόλις μεταφέρθηκε στον μπροστινό κήπο. Ο Ραλφ πρέπει να φεύγει. Τέλεια. Τώρα μπορώ να κατεβώ και να δω τηλεόραση χωρίς να χωθώ πρόωρα στον τάφο απ' τις αναθυμιάσεις του αφτερσείβ *Smarmy Beast Pour Homme*.

Καλή σου νύχτα, φανταστική αναγνώστριά.

Να λιποθυμήσει κανείς ή να μη λιποθυμήσει

Αναρτήθηκε την Παρασκευή 23 Ιουλίου, 06:19

Καλημέρα, φανταστική αναγνώστρια.

Ξέρω, ξύπνησα με την αυγούλα ενώ δε χρειαζόταν. Καλωσόρισες στην ύπαιθρο – υποτίθεται πως είναι γαλήνια, αλλά με κάποιον τρόπο τούς κρατά όλους ξύπνιους. Κάθε πρωί γίνεται το ίδιο. Πρώτα, εκατοντάδες πουλιά αρχίζουν να ψιλοκουβεντιάζουν με τα πιο δυνατά τους τιτιβίσματα, μετά αρχίζει ο Κλάρενς, ο πετεινός-ξυπνητήρι, τα κικιρίκου λες και είναι προσωπικά υπεύθυνος για να ξυπνήσει κάθε πουλάδα σε ολόκληρο τον κόσμο.

Σήμερα το πρωί μάλιστα τον συνόδεψε κι ο Τζόνι Ντεπ, νιαουρίζοντας περήφανα καθώς άφηνε ένα σαλιγκάρι πάνω στο μαξιλάρι μου, διακόπτοντας ένα υπέροχο όνειρο που περιλάμβανε τον R-Patz* και ψηλό χορτάρι. Μετά το κινητό μου άρχισε να χτυπά καθώς έλαβε ένα μήνυμα της Τας. Η Τας ζει σε μια φάρμα περίπου οχτακόσια μέτρα μακρύτερα (ο Κλάρενς είναι φταίξιμο του μπαμπά της) κι έχει να μαζέψει αυγά και να λαναρίσει πρόβατα, έτσι το πρωινό ξύπνημα είναι σημαντικό. Το μήνυμά της γράφει:

ΘΕΕ ΜΟΥ, ΕΙΣΑΙ Η ΚΦ Μπεν = λιποθυμώ! XXX

ΥΓ. Τηλεφώνησα, πού ήσουν;

ΥΓ1. Α, πήρε ο Τζέικ για μάθημα;

Ήταν παράξενο, το μήνυμα μ' έκανε να νιώθω χαρούμενη και στενοχωρημένη, κι ένοχη και αθώα, και

* Αναφέρεται στο Βρετανό ηθοποιό Ρόμπερτ Πάτινσον, που πρωταγωνιστούσε στη σειρά *Twilight*.

ελάχιστα θυμωμένη ταυτόχρονα. Ίσως επειδή η Τας ανέφερε τον Τζέικ, την τελευταία μου Επίσημη Καψούρα (ο οποίος για περίπου μισό δευτερόλεπτο έδειχνε να θέλει στ' αλήθεια να γίνει το Επίσημο Αγόρι μου). Το ξέρω πως απλώς προσπαθεί να με κάνει να νιώσω καλύτερα, σαν να είχα ακόμη πιθανότητες μαζί του. Έχουν περάσει όμως δύο εβδομάδες, τρεις μέρες, δεκαέξι ώρες και... τριάντα οχτώ λεπτά αφότου ο Τζέικ μου έκλεισε το μάτι μετά τα αγγλικά και μου ψιθύρισε (πολύ κοντά στο αυτί μου και κρατώντας τον αγκώνα μου): «Γεια, αυτό που είπες στο μάθημα για την προσωπικότητα του Σαίξπηρ ήταν αρκετά έξυπνο. Θες να βρεθούμε για τα μαθήματα κάνα βράδυ; Να ξετρυπώσουμε τις ρίμες και το μέτρο;»

Αυτά ήταν ακριβώς τα λόγια του, τα σημείωσα στο πίσω μέρος του τετραδίου των ασκήσεων για λόγους επακριβούς ονειροπόλησης. Και το μάθημα στο οποίο αναφερόταν δεν ήταν κάποιο βαρετό δοκίμιο αλλά έπρεπε να κάνουμε ανάλυση ενός ερωτικού ποιήματος με βαθιά νοήματα (που περιλάμβανε ένα στίχο για χλωμά στήθη).

Καθώς γουργούριζε τη λέξη «μέτρο», το αυτί μου άρχισε να σφυρίζει, κάνοντας το λαιμό μου να κλείσει, έτσι ώστε δεν μπορούσα να μιλήσω. Κατάφερα ωστόσο να κάνω ένα νεύμα κι ένα «μμμ» και να χαμογελάσω σχεδόν φιλικά, νομίζω. Και ο Τζέικ χαμογέλασε κι αυτός.

Από τότε όμως κυκλοφορεί με την Τζοάνα Χότρι και τη Μίτα Βίνοντ (και οι δύο της Ενδέκατης και υπέροχες), ερωτοτροπεί με τη Σάρлот Φλόιντ (κατά κοινή ομολογία, όλοι έχουν χαϊδολογηθεί μαζί της) και

έκανε κάτι πολύ ακατονόμαστο με τη χίπισσα απ' την τάξη της χημείας που τρόμαξε τον εφημέριο επειδή έχει στον ώμο της ένα τατουάζ μ' έναν αρχαίο Έλληνα θεό που κρατά ένα τεράστιο γαλλικό κλειδί.

Θα ήταν σωστό λοιπόν να πούμε πως ο Τζέικ δεν είχε ακριβώς κλειστεί μέσα μαραζώνοντας για χάρη μου. Και τώρα, μ' ένα απίθανο γύρισμα της τύχης, ένα απ' τα πιο τραγικά που συμβαίνουν στις σαπουνόπερες, βγαίνει με την αρχηγό της τάξης μου, την Τόσο Όμορφη και Γοητευτική Πόρσια Θόρνινγκτον. Κι αν έστω υποψιαζόταν πως μου άρεσε, θα έγερνε το κεφάλι της πίσω και θα γελούσε για την υπόλοιπη ζωή της. Τουλάχιστον.

Έτσι τώρα Ξεπερνώ Επίσημω τον Τζέικ, διαδικασία που περιλαμβάνει την τυχαία εμφάνισή μου στα ίδια μέρη μ' εκείνον προκειμένου να προσδιορίσω σοβαρά ελαττώματα. Έχω ξεκινήσει έναν κατάλογο:

Τα κυριότερα μειονεκτήματα του Τζέικ (εμφανή)

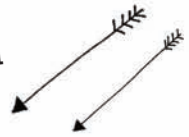
- * *Μαλλιά όχι αρκετά σκούρα και λίγο παραπάνω κυματιστά πίσω.*
- * *Μάτια στο λάθος γαλάζιο χρώμα.*
- * *Ωμοί πολύ πιο φαρδιοί συγκριτικά με τους γοφούς του.*
- * *Άσχετος στα παιχνίδια, ειδικά στο μπόουλινγκ. (Μήπως τα χέρια του παραείναι μακριά;)*
- * *Δεν παίζει κιθάρα.*
- * *Κάνει ποδήλατο χωρίς χέρια, που είναι κάπως κακόγουστο (παρότι θα μπορούσε, υποθέτω, να έχει κάποια σχέση με τα πολύ μακριά χέρια).*

Πόσο εύκολο είναι να κάνεις ένα **υπέροχο αγόρι να τρέχει** πίσω σου **σαν σκυλάκι;**

Η Σερς Σο είναι σε αποστολή.
 Πρέπει να μεταμορφωθεί σε σούπερ ντούπερ δημοσιογράφο και να ανακαλύψει όλη την αλήθεια για τα αγόρια.
 Αλλά η ζωή παραείναι περίπλοκη.
 Η Σερς πρέπει επίσης να αντιμετωπίσει έναν απαίσιο αντίπαλο: τους ενοχλητικούς άντρες «απλώς φίλους» της μαμάς της, καθώς και το δικό της Σκοτεινό Παρελθόν.

Μπορεί, άραγε, η έρευνα της Σερς να της μάθει τι σημαίνει έρωτας;

Θα τη βοηθήσει να βρει αγόρι ή θα κάνει την καρδιά της να ραγίσει;

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
 ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
 ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
 www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 10399

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ